

Bloc 1 – Els companys de viatge

Anàlisi: Des de la fraternitat tots som germans, però si tenim en compte que el destí és el Regne, no amb tots compartim els mateixos objectius.

PROPOSTES

- Considerem companys de viatge a tots els batejats, aquells que s'impliquen en l'acció de l'Església, les persones allunyades que només participen puntualment en certes activitats devocionals i els que comparteixen els valors de l'Evangeli encara que no siguin batejats. Cal intentar que més persones se sumin a la construcció del Regne.
- Considerem, també, companys de viatge les persones que pertanyen a l'Església i formen part de col·lectius que sovint en són marginats i/o ignorats: divorciats, LGTBI, joves, immigrants, dones, etc. Cal esmerçar esforços perquè els batejats que pertanyen a aquests col·lectius puguin sentir-se plenament integrats i participants de la missió de l'Església.
- Considerem companys de viatge, també, aquells que accepten la nostra ajuda i acció pastoral encara que no siguin batejats.
- No considerem companys de viatge aquells que d'una manera explícita no ho volen ser i mostren oposició o rebuig a l'acció de l'Església. Amb tot, des de la fraternitat universal, han de ser objecte de la nostra pregària, atenció dialogada i acollida.
- En totes les accions de l'Església, l'acolliment i el servei ha de ser un tret i un element característics.

Bloc 2 – Escoltar

Anàlisi: Els laics i els membres de la vida consagrada se senten poc escoltats. Sembla que té més rellevància la veu dels clergues que tenen encàrrecs pastorals. S'ignora o se silencia qui no combrega amb el sentir general. Els clergues tampoc s'escolten entre ells i no escolten gaire els laics de les seves comunitats. A causa de la manca de preveres, aquests van sobrecarregats de càrrecs i responsabilitats i tenen poc

temps per escoltar sense presses. El fet que no puguin viure als pobles més petits també dificulta l'escolta en l'àmbit eclesial.

PROPOSTES

- Cal fomentar el diàleg de tota l'Església amb la cultura actual. Manca una escolta de la realitat que ens envolta, perquè els ritmes són diferents. No s'escolta el món perquè sovint no se sap com respondre. Es detecta un cert immobilisme davant els canvis de la societat. No se senten escoltats aquells cristians que tenen punts de vista que no coincideixen del tot amb la doctrina de l'Església. Manca escoltar, també, els no-creients per tal d'adonar-nos de les coses que no fem bé a l'hora d'entrar en diàleg amb ells.
- Cal més i millor atenció als col·lectius sovint no escoltats (comunitats rurals, gent gran, joves, dones, homosexuals, divorciats, immigrants, persones amb addiccions, persones amb trastorns, malalts i persones amb diversitat funcional, persones vulnerables i excloses de la societat). Aquestes persones més aviat són ateses en les seves necessitats però no escoltades sense prejudicis.
- Manca diàleg intraparroquial entre les persones que dinamitzen els diversos serveis i àmbits de la pastoral. Hi ha un dèficit d'informació dins les parròquies i les decisions que es prenen no són consultades. Sempre s'escolten les mateixes persones i la resta no veu facilitats per a poder dir-hi la seva.
- Les persones immigrades i les castellanoparlants tenen un cert sentiment de no ser acollits i/o escoltats.
- Ens cal humilitat i saber fer silenci per a poder escoltar i acollir el que diu l'altre. Hem d'abandonar la mentalitat que ens fa creure que estem en possessió de la veritat, ja que aquesta actitud massa sovint es detecta en els entorns eclesials. Dins l'àmbit de la família es detecta una dificultat creixent d'escolta i de diàleg pel fet que sovint els horaris dels seus membres no coincideixen. Les famílies també demanen un espai de trobada i escolta per a poder parlar entre elles.

BLOC 3 – Prendre la paraula:

Anàlisi: Com a Església hem de fer una reflexió seriosa: ens cal un llenguatge per entrar en el món d'avui. Hem de parlar amb caritat i des de la caritat. Seria convenient informar de manera clara, encoratjant i obrint camins, valorant totes les aportacions, escoltant i acollint; parlant amb senzillesa, confiança i discreció, i mirant de conèixer-nos amb amplitud de mires i respecte.

PROPOSTES

- Per a promoure la comunicació cal més diàleg interpersonal entre iguals i entre categories. Hi ha massa dirigisme dels preveres, i per part dels fidels hi ha massa dependència d'ells. S'ha de donar més autonomia i empoderament als laics.
- A l'Església li falta més comunicació amb la gent jove, cal un treball més agosarat... i transmetre allò més important.
- Cal donar veu a les persones que passen desapercebudes, que s'ignoren o que se silencien en l'Església. Hi ha estructures eclesials al servei d'això però no es fan servir convenientment.
- Cal utilitzar més els mitjans de comunicació propis. S'ha de confiar més en els especialistes en comunicació. Caldria fer arribar a la societat allò que fa l'Església, a través de les xarxes socials, per a captar l'interès amb continguts breus, significatius i fidels a la veritat..., és a dir, fer conèixer allò positiu que es fa.
- L'Església ha de prendre la paraula, no sols en l'acció pastoral o religiosa sinó també en aquells àmbits no estrictament eclesials de la cultura i de la societat, per anunciar l'evangeli i denunciar les injustícies i així ser portadora de pau.

BLOC 4 – Celebrar

Anàlisi: Constatem que la celebració litúrgica i l'escolta de la Paraula de Déu inspira la nostra vida, ens influeix i ens fa reflexionar. Amb tot, constatem, també, que hi ha una dificultat general en gran part del poble de Déu per a viure amb profunditat la riquesa de la litúrgia.

PROPOSTES

- Cal una millor i continuada preparació i formació dels ministres, així com també de tots els qui participen i col·laboren en la celebració.
- S'hauria de millorar la qualitat de les celebracions (cants de la litúrgia, homilies, lectors...) per a fer les celebracions amb un llenguatge més entenedor que ens ajudi a viure la fe.
- Convindria cuidar els aspectes de les celebracions perquè tothom s'hi senti representat i fer celebracions més inclusives en edats i sensibilitats.
- Cal potenciar les escoles de pregària i d'espiritualitat a les comunitats.
- Cal facilitar la participació i el relleu en les tasques celebratives de l'Església.

BLOC 5 – Corresponsables en la missió

Anàlisi: Es constata l'avenç que s'està donant en la participació del laïcat en l'estructura diocesana d'organismes i institucions i en algunes comunitats parroquials, malgrat que globalment queda encara molt de camí per recórrer. Ara bé, la corresponsabilitat en la missió de l'Església local i la missió universal és un aspecte que cal impulsar perquè fluïxeja o, en els casos en què funciona, no es percep de manera correcta.

PROPOSTES

- Cal potenciar els consells pastorals, tant el diocesà com els arxiprestals, per tal que siguin més participatius en el discerniment dels temes reflexionats, més decisoris sinodalment i, sobretot, més transparents a l'hora de fer conèixer tot el que es treballa i decideix a tots els àmbits de la nostra arxidiòcesi, especialment a les comunitats parroquials.
- Celebrar anualment assemblees parroquials, en les quals es tractin temes propis de la vida comunitària i es prenguin decisions sinodalment.
- Caminar cap a una autèntica sinodalitat pensant en una implicació de tot el poble de Déu en decisions estructurals de l'Església, com per exemple el discerniment comunitari en l'elecció de bisbes, la direcció comunitària de les parròquies, etc.
- Reforçar la formació i l'acompanyament del laïcat i de les famílies per tal que puguin ocupar responsabilitats en l'Església.
- Potenciar el ministeris laïcals a la nostra Església diocesana, per tal que la corresponsabilitat en la missió sigui una realitat més present.

BLOC 6 – Dialogar a l'Església i a la societat

Anàlisi: El diàleg a l'Església i a la societat és fonamental, però el seu llenguatge no acaba d'adaptar-se a la realitat actual de tecnologia i digitalització.

Constatem que l'Església vol ser propera i estar en diàleg constant amb la societat, però cal dedicar-hi més temps i esforços per aconseguir-ho, sobretot evitant el rebuig que es mostra cap a col·lectius de diferents orientacions sexuals i que senten que no poden viure i practicar la fe amb total llibertat.

Es destaca també que el diàleg entre les altres Esglésies cristianes i amb altres creences ha de tenir un nou impuls de cara al diàleg ecumènic, que actualment no acaba de fer-se amb fluïdesa.

PROPOSTES

- Promoure experiències concretes de diàleg sincer i fraternal entre els organismes diocesans, les comunitats religioses i les comunitats parroquials.
- Adaptar el llenguatge de l'Església per tal que el pensament i les paraules de Jesús es transmetin de manera positiva.
- Reforçar el diàleg amb altres religions creant projectes comuns.
- Promoure la participació valenta i decidida de l'Església en els espais de debat de la societat.
- Cuidar la relació amb les institucions i entitats de tota mena (governamentals, educatives, socials, esportives, culturals...) perquè l'Església pugui entrar en diàleg amb la diversitat social d'avui. Vetllar perquè els drets dels cristians com a cristians siguin respectats.

BLOC 7 – Dialogar amb les altres confessions cristianes

Anàlisi: De manera global, es manifesta que hi ha una manca de diàleg amb les altres confessions cristianes. Es limita aquest apropament a la setmana de pregària per la unitat dels cristians. Fora d'aquestes comptades excepcions, hi ha encara un gran desconeixement del camí ecumènic recorregut a partir del Concili Vaticà II i, per tant, no es coneixen les relacions que es mantenen amb els germans i germanes de la Reforma, de l'Ortodòxia, etc.

PROPOSTES

- Compartir més experiències en comú, no sols jornades de pregària, sinó també de fraternitat, d'accions humanitàries.
- Aprendre, de les confessions cristianes, com la sinodalitat està present en la seva vida i en l'elecció dels seus responsables.
- Promoure la formació per evitar rivalitats estèrils entre diferents confessions.
- Crear un espai de trobada i obertura on compartir l'espiritualitat, oberta als membres de la comunitat, perquè coneguin les altres realitats.
- Aprofitar els lligams que establim amb persones d'altres confessions per tal d'enriquir-nos i fomentar el respecte mutu.

BLOC 8 – Autoritat i participació

Anàlisi: Es valora molt positivament aquest procés sinodal de participació i d'escolta. Hi ha escepticisme en el fet que perduri en el temps i que tingui efectivitat.

PROPOSTES

- Per activa i per passiva es reclama el reconeixement dels laics i de la vida consagrada en la presa de decisions, fora de tot clericalisme, valorar més la diversitat de carismes i buscar mecanismes de consulta i de presa de decisions en comú.
- Es manifesta la necessitat de dotar els consells parroquials i arxiprestals del valor que tenen, com a òrgans participatius i on es prenen les decisions.
- Cal una bona formació dels preveres per exercir el seu ministeri, des del Seminari i al llarg del procés pastoral, així com també una formació en treball, en equip, en sinodalitat i en corresponsabilitat.
- S'hauria de procurar una obertura a la realitat de la nostra societat: no es pot promoure la participació quan hi ha exclusió de col·lectius (divorciats, LGTBI, joves...). S'ha de trobar la manera i els mecanismes de participació d'aquells que, com a creients, s'han sentit exclosos.
- Facilitar que el laïcat assumeixi un rol actiu en la gestió de la parròquia, especialment en aquelles parròquies en què no es pugui garantir la presència assídua d'un prevere. Vetllar per la continuïtat en el treball de les parròquies i que no depengui del canvi de rectors.

BLOC 9 – Discernir

Anàlisi: Detectem deficiències en el procés de discerniment i presa de decisions en l'Església. Sovint l'Església es mou amb precipitació i de manera reactiva davant els reptes que se li presenten. L'Esperit és el gran oblidat en la vida de les comunitats i sovint es cau en decisions imposades de manera autoritària i poc transparent, fonamentades en la tradició i repetició de fórmules antigues. També constatem que hi ha por a la innovació (actualització) i el canvi.

PROPOSTES

- Cal reactivar les diferents estructures sinodals ja existents a l'Església: concilis, sínodes, assemblees, consells, equips de treball... juntament amb la responsabilitat individual de cadascú. També cal crear pautes i sistemes de

control i avaluació d'aquests mecanismes existents abans de crear noves estructures.

- Incorporar la metodologia del discerniment abans de qualsevol presa de decisió en l'Església.
- Formar els agents de pastoral en la gestió de les reunions i el treball en equip. Cal preparar les reunions amb temps i qualitat, oferint els recursos necessaris per tal de poder arribar a opinions fonamentades.
- Els processos de discerniment han de ser col·lectius, transparents i motivats, per evitar l'arbitrarietat.
- Millorar el sistema de relleus dels membres dels equips i dels responsables, i tenir en compte de manera efectiva la subsidiarietat.

BLOC 10 – Formar-se en la sinodalitat

Anàlisi: Malgrat que la sinodalitat és un tret distintiu de l'Església, constatem que hi ha un marcat dèficit de la praxi sinodal en el funcionament de les nostres comunitats. Fa la sensació que els qui tenen més responsabilitats en l'Església no han facilitat que aquesta dinàmica sinodal s'hagi implementat realment.

PROPOSTES

- Cal millorar la formació de manera permanent en sinodalitat per part de tot el poble de Déu: comunitats, laïcat, preveres, diaques...
- Cal formar el conjunt de tots els membres de l'Església en dinàmiques de treball cooperatiu i tenir la humilitat de deixar-nos ajudar per tècnics externs i experts en dinàmiques de grup i de lideratge.
- Cal que la formació tècnica en lideratge i treball cooperatiu s'ensenyi i es visqui als seminaris i a la cúria.
- Cal que els cristians siguem actius en altres entitats o institucions per a poder-les enriquir i per a enriquir-nos com a Església; que als consells i equips parroquials hi hagi gent que participi en altres realitats extraeclesials teixint ponts i sinergies amb altres institucions i entitats.
- Cal que tota la dinàmica que s'ha generat en aquest procés esdevingui una dinàmica de treball i perduri en el temps a tots els nivells.

CONCLUSIÓ

Destaquem, després del treball realitzat, que ens cal canviar la mentalitat de tots, clergat, membres de la vida consagrada i laïcat, en el sentit que tothom entengui que l'Esperit ens està portant cap a una sinodalitat real que mai no hauria d'haver deixat d'estar present en la vida de l'Església.